

Ririro

Palčić

Palčić je bio najmlađi od sedam sinova siromašnog drvoseče. Vreme u kojem se ova priča odvija bilo je tužno vreme. Nije bilo mnogo hrane. A ako bi je i bilo, mnogo bi koštala. Jadni drvoseča nije imao para.

Roditelji su jednog dana odlučili da ostave decu u šumi, jer nije bilo hrane. Umirali su od gladi kod kuće. U šumi bi možda još imali šanse ako bi ih, na primer, pronašao neko ko bi mogao da se brine o njima.

Palčić je čuo plan svojih roditelja. Izjurio je napolje i stavio dovoljno kamenčića u džep kako bi mu pomogli da se vrati kući.

Sutradan su roditelji odveli decu daleko u šumu. Iskrali su se i ostavili decu samu. Palčić je razbacao kamenčiće na putu da bi mogli da se vrate kući. Tako su deca našla put do kuće.

Kod kuće su videli da su roditelji jako tužni i da im je žao, ali i dalje nije bilo novca za hranu. Opet su rešili da decu ostave u šumi. Palčić ih je opet čuo, ali kada je ponovo hteo da skuplja kamenčiće, vrata su bila zaključana.

Ujutru su deca dobija parče hleba. Palčić je bio gladan, ali nije jeo koru hleba. Mrvice hleba će im obezbediti siguran put nazad. Da bar ptice nisu pojele te mrvice.

Deca su očajna lutala šumom dok nisu došla do jedne kuće. Neka žena je otvorila vrata. „Molim vas, dajte nam da nešto pojedemo i prenoćimo“, rekla su deca najslabijim glasom. „Napolju je mrkli mrak, a mi smo tako gladni.“ Žena je bila zadivljena slatkim licima dečaka. „Uđite“, rekla je i pustila decu unutra. „Dobićete nešto za jelo, a možete i da prespavate ovde. Ali morate se dobro sakriti! Moj muž je džin. Ako je gladan, jede decu.“ O bože, to je zvučalo strašno opasno, ali bili su gladni i umorni. Rizikovali su i sakrili se pod sofu.

„Osećam ljudsko meso, ženo!“, urlao je džin kada je došao kući. „Dragi mužu, osećaš miris piletine u rerni“, odgovorila je žena. „Nije to“, progundala džin, „znam šta miriše!“ Pratio je svoj nos koji je pokazivao na klupu. Za tili čas klupa je odletela u stranu. Tamo je sedelo

sedam dečaka koji su drhtali. „Ha, vidite“, rekao je džin, „ne možete me prevariti.“ Sutra ću ih pojesti za doručak.

Dečaci su spavali u spavaćoj sobi, gde je spavalo i sedam džinovih ćerki. Svi su spavali, osim Palčića. Sve devojke su nosile krune. Nakon što je Palčić zamenio krune sa kapama za spavanje svoje braće, pokušao je da zaspi. Vrata dečije spavaće sobe su se otvorila. Džin je prišao krevetu i pojeo sedmoro dece. Samo je on mislio – pošto je bilo veoma mračno – da je uhvatio dečake, a ne svoje ćerke! Kada je džin saznao, dečaci su već bili pobjegli.

U čizmama od sedam milja, džin je trčao za dečacima kroz šumu. Ali kad se umorio od trčanja i traženja, utonuo

je u dubok san. Palčić ga je vezao i uzeo mu čizme. Poslao je svoju braću kući. Sa čizmama od sedam milja otišao je do džinove kuće. Žena je otvorila vrata. Palčić je povikao: „Razbojnici su vam vezali muža. Traže sav njegov novac u zamenu za njegovu slobodu.“ Žena nije znala šta se dogodilo, ali je videla da njenih ćerki više nema. Sav novac koji je imala u kući dala je Palčiću.

Kod kuće, roditelji su bili presrećni što su ponovo videli Malog Palčića. Sa svim tim zlatom koje je doneo, mogli su dobro da jedu do kraja života.

A džin? Džin se probudio i shvatio šta je uradio. Zažalio je i odlučio da više nikada ne pojede nijedno dete.

